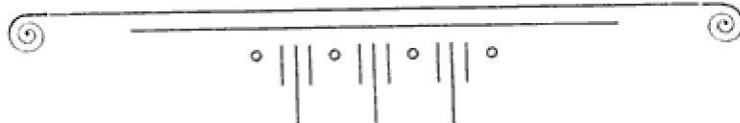

LJUBLJANSKI ZVON

Sveti trije kralji.

V viharju mi okna žvenkečejo,
pred oknom mi konji rezgečejo . . .
»Oj, vstani, zaspani gospodar!
Mi smo Gašpar, Miha, Boltažar,
smo sveti trije kralji;
iz jutrovih smo dežel prišli,
neznani nam je kraj, in trudni smo vsi,
mi bi radi tu nočevali.«

»Konjiče v hlev pa po vina v klet!
Ajd, v kuhinjo, ženka, brž peč in cvret!
Kaj se ti je tak raztrgal obraz?
Sveti trije kralji so danes pri nas,
poglej jih — za mizo sedijo:
na glavi se vsakemu krona blešči,
in Gašpar na palici zvezdo drži,
od nje trije roglji štrlijo.«

In žena gre — on pa zaupno med tem:
»Vi greste tja v mesto Betlehem,
in zvezda rogata vam kaže pot —
baš danes so pravili v cerkvi gospod . . .«
Sveti trije kralji sedijo,
na glavi se vsakemu krona blešči,
in Gašpar na palici zvezdo drži,
in vsi trije molčijo.

»A kaj ne pokušate vinčeca nič?
 Jaz nisem krčmar niti čifutski tič,
 ne bojte se — jaz sem vam veren kristjan,
 a cviček je moj trdovraten pagan,
 Bog živi! — — —« A oni sedijo —
 na glavi se vsakemu krona blešči,
 šest vanj je uprtih steklenih oči,
 a vsi trije molčijo.

»No, baba, obrni se vendar urnó,
 sveti trije kralji so lačni zeló,
 sveti trije kralji hudo se držé,
 sveti trije kralji — — — kaj hočete?! —«
 Sveti trije kralji sedijo:
 velike votline so njih oči,
 na licih mesá ne, kože ni,
 in vanj in vanj strmijo.

In kot pri večernicah kadar trije
 kanoniki pred oltarjem klečé,
 po cerkvi odmeva njih nizki bas —
 vsi trije naenkrat: »Saj častil si nas!«
 Le to — in potem molčijo . . .
 Na licih mesa jim, ne kože ni,
 velike votline so njih oči —
 tak do jutra vanj strmijo . . .

Kdor se svetim trem kraljem od sedmega leta dalje posti, temu se prikažejo tri dni pred smrtjo, da se lahko nanjo pripravi. Ta vera je znana široko po Slovenskem. Jaz sem jo čul prvič v Novem mestu in sem bil jako žalosten in nesrečen, ker sem bil prestar, da bi mi bila še pomagala post in češčenje.

Oton Zupančič.

